

KOKORSKÉ NOVINY

ROČNÍK XVII ČÍSLO 1 ÚNOR 2015

OBCASNÍK PRO OBYČANY KOKOR A NEJEN PRO NĚ

ÚVODNÍK

Neuvěřitelně to letí. Už příští rok by měly naše Kokorské noviny dosáhnout plnoletosti. Teď ovšem, na začátku roku 2015 začínáme sedmnáctý ročník a poslední číslo roku 2014 už bylo dokonce celé barevné. Ale to byl jen takový průzkum bojem, nebo lépe, vánoční dárek občanům a čtenářům. Dalším dárkem (ovšem jen pro ty, kteří se o historii i současnost obce Kokory aspoň trochu zajímají) byla očekávaná kniha o Kokorách. Ohlasy teprve krystalizují, už teď je ovšem jasné, že budou přicházet „z levého i pravého břehu“. A platformou, na které budou ohlasy na první knížku o naší obci prezentovány, mohou být právě Kokorské noviny a případně nějaká beseda nad kronikou a knihou navíc. Převažuje však pocit, že jde o počín úspěšný.

V úvodníku KN se tradičně, alespoň formou ohlédnutí, dotýkáme také počasí. Tak tedy – podzim a začátek zimy roku 2014 byl nebývale teplý. Kateřina na blátě a vánoce také. Až po Štěpánu to přišlo a platilo to až do Silvestra. Začalo mrznout. I denní teploty se držely pod nulou a noční klesaly až pod mínus 10 °C. Jenom ten sníh chyběl, přestože ho trochu (aspoň na ukázkou) napadlo. Říkáme tomu poprašek. A přitom bylo střídavě slunečno i zamračeno. Ani jsme nestačili sledovat pranostiky předpovědi na rok 2015. Na Nový rok přece jen trochu sněhu připadlo a mrazy se zmírnily. Leden byl teplotně značně nevyrovnaný a teploty se rozkmitaly od -10°C až po +13°C, s mokřými silnicemi i ledovkou a deštěm v polovině měsíce. Zdálo se, že to probíhá podle scénáře „Když neudrží led, neudrží ani jeden. Poslední lednový týden však přece jen přinesl sněhovou perinu, jako podle dětské říkanky: „Napadl sníh, je všude bílo, konečně trochu nasněžilo“. Ale zima se aspoň trochu prezentovala. 1. února ráno bylo – 8°C. Tak to je tak zvaná „hromničná zima“ a dokonce se sněhem, který na polích vydržel do poloviny února. Ale už na fašank 14. 2. krásně svítilo odpolední únorové sluníčko. A to už opravdu mělo sílu.

Masopust 2015 zakončil v místnostech sokolovny dobře zavedený jarmark a po něm poslední „předpůstová zábava“. Druhá polovina února už byla v sokolovně spojena s faktickým zahájením velké stavební akce. V zájmu energetických úspor dojde v sále i ostatních prostorách k výměně velkých sklobetonových luxferových ploch, které jsme před více než 30 léty pokládali za velmi moderní, k výměně a zateplení stropu i obvodového zdiva a následné úpravě fasády. Jak se to odrazí v provozu sokolovny v končících zimních a jarních měsících teprve vyzkoušíme. Zatím si staveniště převzala firma.

I v dalších dnech ve druhé polovině února bylo v noci mrazivo, ale přes den se za slunečního svitu a teplotách hodně nad nulou dalo říci. „předjaří už je tady“. Na to, zda se zima už opravdu vzdala, si ovšem ještě počkáme. Kš

Tři královny, malý král se teprve zaučuje. Foto redakce.

USNESENÍ ZE ZASTUPITELSTVA OBCE KOKORY

Zastupitelstvo obce Kokory konalo 17. 12. 2015 řádné zasedání na kterém **zastupitelstvo obce schválilo:**

- **ověřovatele** zápisu Drahomíru Lörinczovou a Annu Gajdošíkovou
- program zasedání zastupitelstva obce
- pravidla rozpočtového provizoria do doby schválení rozpočtu na rok 2015
- rozpočtový výhled 2016 – 2017
- rozpočtové opatření č. 4
- účetní vyřazení vodovodní přípojky v délce 931,5 m vedoucí k Centru Dominika v k.ú. Kokory z majetku Obce Kokory

Zastupitelstvo obce neschválilo:

- zveřejnění záměru odprodeje pozemku p.č. 989/2,3,4 v k.ú. Kokory na úřední desce
- zveřejnění záměru odprodeje pozemku p.č. 612/1,2 v k.ú. Kokory na úřední desce

Zastupitelstvo obce bere na vědomí:

- kontrolu plnění usnesení z minulého zasedání zastupitelstva
- došlou poštu
- výkaz FIN 2-12M pro hodnocení plnění rozpočtu k datu 30. 11. 2014

V Kokorách 22. 12. 2014

starostka obce

Zveřejněno: 23. 12. 2014

Šnato: 20. 01. 2015

Z OBECNÍHO ÚŘADU

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Tentokrát je společenská kronika obce velmi skromná. Narození dětí chybí úplně, úmrtí občanu zahrnuje jen úmrtí, z prosince, které nemohlo být z důvodu dřívější uzavěrky zachyceno v už v minulém čísle KN. Zůstává jen rubrika Významných výročí, do které se v březnu a dubnu zařadí celkem 5 kokorských občanů.

ÚMRTÍ OBČANŮ

Dne 11. 12. 2014 zemřela paní Jaroslava Pavelková.

Dlouhá léta statečně bojovala s těžkou nemocí. Budiž jí země lehkou. Věnujme jí tichou vzpomínku.

VÝZNAMNÁ VÝROČÍ 2015.

Dne 23. 3. se dožívá 88 let pan Antonín Klučák starší

Dne 1. dubna dovrší paní Věra Dočkalová věk 81 roků.

Dne 16 dubna oslaví 85 roků paní Jarmila Kopečná.

Dne 26. dubna se dovrší 88 paní Vlastimila Otčenášková

Dne 26. dubna dosáhne věku 81 roků paní Olga Roháčová

Všem jubilantům nad 80 let přejeme za obec, redakci KN i spoluobčany hodně zdraví, životní pohody a jarního vánku mezi námi v Kokorách

TRADIČNÍ JARNÍ VÝSTAVA

Obecní úřad Kokory spolu se sociální komisí pořádá dne 29. 03. 2015 od 13,00 do 17,00 hod. a 30.03.2015 od 8,00 do 16,00 hod. **Tradiční výstavu s velikonoční a obecně jarní tematikou.**

Výstava se koná opět v prostorách zasedací místnosti Obecního úřadu Kokory. Žádáme šikovné občany, aby se předvedli na této výstavě se svými rukodělnými výrobky. Součástí výstavy bude výstava fotografií hub paní Jindřišky Slivkové.

Občané jsou na tuto výstavu srdečně zváni.

VÝZNAMNÉ VÝROČÍ

Rok 2015 je rokem výročí slavného vítězství spojenců antihitlerovské koalice nad fašizmem. Strašlivá II. světová válka skončila 8. (9.) května 1945, právě před 70. lety. Jistě bude vhodné a důstojné si toto výročí připomenout i u nás v Kokorách. Začali jsme už v prosinci 2014 školní besedou s nejstaršími deváťáky a připomenuli si v ní 70. výročí letecké bitvy nad Hanou. Foto archiv ZŠ

Besedu chceme zopakovat i pro dospělé občany ještě během zimního období a přidat na jaře i vzpomínku na konec války v naší obci..

Je zajímavé, že i po 70 letech se objevily některé nové skutečnosti, které obecně známá fakta doplňují a upřesňují. Kronikář obce zpracoval pro tuto příležitost novou prezentaci, kterou je možno promítat. Věříme, že by příznivce nedávné historie Kokor mohla zaujmout.

NOVOROČNÍ SETKÁNÍ S DŮCHODCI

v neděli 18. ledna 2015

Stalo se již tradicí, že počátkem nového roku obec pořádá pro své spoluobčany akci nazvanou Novoroční setkání s důchodci. Slavnostní zahájení s přáním do nového roku je úkolem starostky, včetně symbolického připitku. Poté je předáno slovo žákům základní školy, kteří okouzlí přítomné svým hudebním tanečním a recitačním programem. Součástí akce byla letos přednáška našeho praktického lékaře MUDr. Jaroslava Hrona o cestě do Malajsie. V průběhu celého odpoledne je pro účastníky připraveno drobné občerstvení – voňavá káva, čaj a čerstvě upečené koláčky, které umocní pohodovou atmosféru celé akce. Děkuji všem za pomoc při organizaci.

Přeji všem našim občanům v novém roce především pevné zdraví, pohodu, úsměv a vzájemnou toleranci.

Starostka

JEŠTĚ KOKORŠTÍ Z KOKOR

Větší část toho, co se o kokorských zemanech či rytířích dalo sehnat, jsme aspoň ve stručnosti zařadili do Knihy o naší obci. Od jejího vydání však už nějaký čas uplynul a tak se (např. na internetu) objevily nové zajímavé zápisy. Další stopy po Kokorských se (pro nás nově) objevily i ve Slezsku, v obci Koberice, ležící u polských hranic, asi 15 km od Opavy. Ze stránek obce Koberice vyjímáme:

Ve 13. a 14. století patřily Koberice „hrobnické komendě johanistického řádu“ Později (bez přesného datování ale v XV. století) **náležela ves zemanskému rodu z Kokor, kteří v Kobericích vybudovali sídelní tvrz. Z nich (tedy z Kokorských) je nutno připomenout významného spojence knížete Přemka Opavského a to Václava Kokora z Koberic, jenž v Opavě 21. 9. 1431 dosvědčil založení nových zemských desk. Důležitost jeho role v knížecí družině opavské pochopili husité, když jej společně s Přemkovým synem Mikulášem vzali jako rukojmí při sjednaném příměří a pro dodržování 4 artikulů pražských na Opavsku. Po přeslici zdědili Koberice páni z Tvorkova. Páni z Tvorkova a z Kokor vlastnili také ves Lubojaty nedaleko Bílovce. (např. 1478 Bohuslav Kokorský).**

Pokud objevíme další historické vazby, rádi se s našimi čtenáři o nové poznatky podělíme. Poznámka: V Brně jsme „objevili“ mladého talentovaného herce a baviče nesoucího jméno Ondřej Kokorský. Kš

NOVOROČNÍ KONCERT

Na začátku tohoto roku v neděli 4. ledna 2015 pořádala Obec Kokory spolu s Římskokatolickou farností Kokory Novoroční koncert, v kostele Nanebevzetí Panny Marie. Učinkoval pěvecký sbor **Vocantes** pod vedením pana Michala Sabadáše. Na programu zazněly skladby Antonína

Dvořáka, Mykoly Leontoviche, Georga Friderica Handela a také skladby soudobých skladatelů a rovněž úpravy skladeb z oblasti populární hudby. Písňe byly zpívány jednohlasně i dvouhlasně. Sbor je tvořen zčásti i chlapci, kteří svými hlasy příjemně osvěžovali interpretaci uvedených skladeb. Některé písňe pro tento sbor upravuje mimo jiné umělecký vedoucí p. Michal Sabadáš a pan Stanislav Smoček, který sbor doprovázel hudebně. Zcela zaplněný kostel a velký aplaus na závěr koncertu svědčil o tom, že se vystoupení líbilo a návštěvníci odcházeli spokojeni. I.L.

ZE ZÁKLADNÍ ŠKOLY A MATEŘSKÉ ŠKOLY

ZÁPIS DĚTÍ DO PRVNÍ TŘÍDY

K zápisu do 1. třídy přišlo letos 16 dětí. Konal se v duchu Karnevalu. Pomáhali při něm žáci 5. třídy ve slušivých maskách a na plnění úkolů k posouzení školní zralosti si je rozdělily paní učitelky: Pirátka, Čarodějnice, Sněhurka a Vodní víla. Těšíme se na naše prvňáčky – 1. září při slavnostním zahájení školního roku 2015/2016, který karnevalově naváže na zápis do 1. třídy.

16 dětí u zápisu do 1. třídy Foto archiv školy

ŽÁCI 9. TŘÍDY NA SPŠ V PŘEROVĚ

V rámci zapojení školy do projektu Podpora technického a přírodovědného vzdělávání v Olomouckém kraji strávili žáci 9. třídy středu 4. února na **Střední průmyslové škole v Přerově**. Pod vedením studentů plnili úkoly na počítačích, sestavovali robota a nahlédli pod pokličku strojírenství. V řízení robota si nejlépe vedl Lukáš Lehocký a z dívek Lucie Mandrholcová. Všichni se do činností aktivně zapojovali.

Marie Kondlerová

HLEDÁME CHEMIKA A DALŠÍ SOUTĚŽE

Nejúspěšnější řešitelé školního kola chemické olympiády: **Jakub Mazur, Diana Knopová a Nikola Chrudinová** reprezentovali 4. února kokorskou školu v soutěži Hledáme chemika na Střední průmyslové škole v Hranicích na Moravě.

Olympiáda v ČESKÉM JAZYCE

Ve školním kole byly nejuspěšnější Tereza Pochylová (8. třída) a Nikola Chrudinová (9. třída). V okresním kole soutěžili 5. února

Marie Kondlerová

Na průmyslovce v Přerově Foto archiv školy

SLAVNOST PRVNÍHO VYSVĚDČENÍ

28. ledna 2015 se konala tradiční slavnost 1. vysvědčení. Probíhala v pohodové atmosféře. Prvňáčci ukázali rodičům, co se všechno za I. pololetí naučili. Kromě vysvědčení dostali všichni také pochvalu, někteří za nejlepší čtenáře, písaře, počtáře, jiní za pomoc paní učitelce. Rodiče dostali **DIPLOM ZA „PŘEŽITÍ“ I. POLOLETÍ**. Marie Kondlerová

Radostná i veselá atmosféra. Foto archiv školy

ÚSPĚCHY NAŠICH ŽÁKŮ V SOUTĚŽI.

Čtyřlístek na Obchodní akademii v Přerově.

15. ledna jsem jela se čtyřmi žáky 9. třídy na soutěž pořádanou Obchodní akademií v Přerově. **Venda Procházková, Diana Knopová, Nikola Chrudinová a Jan Kudlička** se utkali s devíti „Čtyřlístky“ z přerovských škol. Soutěž měla tři části. V první sestavovali plakát k prezentaci své školy. Ve druhé části dvojice (Diana Knopová a Jan Kudlička) školu prezentovali, úkolem bylo minutu o ní hovořit. Ukázalo se, že jsou skvěle sebraní. Ve třetí části soutěže na ně čekaly otázky, které se týkaly studia na OA a dalších středních školách a také otázky z matematiky a fyziky. Vedli si skvěle. Za vytvoření plakátu získali 4. místo, za prezentaci naší školy 2. místo, ve vědomostní soutěži byli na 3. místě a celkově se umístili na **2. místě. Získali pohár primátora, čtyři diplomy za jednotlivé soutěže a celkové umístění a spoustu drobných předmětů.**

Marie Kondlerová

S pohárem primátora a s diplomy. Foto archiv školy.

KOKORSKÁ FARNOST IV. (cca 1840 – 1900)

Pokračujeme ve zveřejnění úplné chronologické verze příspěvku paní Ing. Růženy Jurečkové o historii kokorské farnosti, tentokrát zhruba ve druhé polovině 19. století, zasazené do širších historických souvislostí. Paní Růžena píše:

Od srpna do prosince r. 1842 postavili varhanáři Alois a Josef Schenkovi z Klatov za 506 zl. nové varhany s 12 rejstříky. Kostel postavený na návrší byl silně ošleháván víchřicemi a přivalovými dešti. 25. června 1844 odnesla víchřice šindelovou střechu nad lodí kostela. Střecha byla následně pokryta pálenými taškami. Téměř přesně za rok víchr nové tašky smetl a serval i šindele z věže kostela. Celá oprava stála 218 zl. (Podle ústního podání se stalo, že kosou posečené a na polích volně k proschnutí (jako harmonika) rozprostřené obilí /tzv. „pokládky“/, byly víchřicí z pole sebrány a vrženy na věž kostela, kde několik týdnů „přilepené“ k údivu všech zůstaly.)

V té době graduje v našem národě národní obrození. Evropu v r. 1848 zasahuje revoluční vlna, která donutí rakouského císaře a posledního korunovaného českého krále Ferdinanda I. Dobrotivého po 13 letech jeho vlády uprchnout z Vídně do Olomouce, kde pod tlakem událostí 2. prosince 1848 v arcibiskupském paláci abdikuje ve prospěch svého synovce Františka Josefa I. Ten se pak na předlouhých 68 let stává rakouským císařem. Těmito událostmi žijí Kokory velmi intenzivně, protože se slavnostního příjezdu oblíbeného panovníka a jeho dvora vlakem z Vídně do nedaleké Olomouce účastní kokorští farníci. Místní sedláci v čele se starostou Františkem Zavadilem pak ve svátečních hanáckých krojích, jako členové hanácké jízdy.

V r. 1850, brzy po kokorských hodech, když bylo téměř všechno obilí z polí ve snopech svezeno do stodol, (kde se pak postupně na mlatech, někdy až do zimy, cepy mlátilo) vypukl ve středu 28. srpna ničivý požár. Oheň podporován větrem a suchem, zachvátil celé Kokory i s farou a školou. Shořely matriky i kronika. Do základů vyhořelo 79 domů a 20 stodol, zahynul 1 člověk a mnoho dobytka. Katastrofa zasáhla každou rodinu, byly to těžké časy pro obec i farnost. Starý farář Link odešel po hrůzném kokorském požáru na odpočinek do Kroměříže. Od 1. září 1850 si vzal ze sousední Rokytnice jako administrátora expozitu Johana Miksche, rodáka z Kunvaldu ve vých. Čechách. I když byl P. Miksch rodem Němec, sloužil jen v českých farnostech. V Kokorách měl na starosti obnovu vyhořelé fary, což se díky odškodnění od pojišťovny brzy podařilo, až na to, že fara byla pokryta až do r. 1861

provizorně jen šindelovou střechou. Když 22. dubna 1854 P. Link v Kroměříži zemřel, obdržel P. Miksch 26. června kokorské obročí a stal se též přerovským viceděkanem. [Kokorským farářem byl v letech 1854-1878].

V r. 1854 byl postaven v kostele nový hlavní oltář za 1270 zl. [Zl. -, „Zlatý“-, byla mince používaná v letech 1754- 1892 na území habsburské monarchie, později rakouského císařství a Rakousko-Uherska. Pro představu okolo roku 1850 byl roční plat vyššího úředníka 500 – 700 zlatých, učitele 130 a roční mzda dělníka 100 – 200 zlatých.] Za P. Miksche byly postaveny také dva nové boční oltáře, místo těch, které byly pro nedostatek peněz převzaty z kostela starého. Na levém oltářním obrazu je znázorněna Panna Maria, coby mladičká dívka s knihou v ruce, se svými rodiči (sv. Annou a sv. Jáchymem). Na pravém je znázorněn sv. Jan Nepomucký. V r. 1860 se z kokorské farnosti vyřadila Rokytnice s filiálním kostelem sv. Jakuba staršího, kde se prvním farářem stal P. Daniel Dajč. Téhož roku se vyřadil i Citov s Císařovem a Brodkem a vytvořily farnost citovskou. [Z citovské farnosti se pak r. 1914 vyřadil Brodek.] Roku 1866 byla na kokorském kostele pořízena nová střecha, kryta břidlicí. Při tomto zásahu do střechy byla zbudována nad kněžištěm (presbytářem) sanktusní věžička, kterou kostel dosud neměl. Od malého zvonku zavěšeného na věžičce vedl dolů provaz, spojený s dlouhou koženou opratí. Ta skrze otvor v klenbě končila před oltářem uprostřed kněžiště nad dlažbou kostela. Při mši svaté tímto menším zvonkem - sanktusníkem - kostelník nebo ministrant zvonili, aby celá obec a široké okolí věděly, že nastává nejdůležitější okamžik mše, kdy kněz proměňuje chleba v Kristovo tělo a víno v Kristovu krev. Pokud se zvonkem nezvonilo, byl konec opratě zavěšen u zdi, aby nepřekážel. Tímto zvonkem se také jako „umíráčkem“ vyzvánělo, když někdo z farnosti zemřel. [V r. 1993 byl sanktusník z věžičky sňat a instalován mezi ostatní zvony do zvonice hlavní věže.] V následujícím roce 1867 byl na věž zavěšen další zvon o hmotnosti 22 liber [12,2 kg] a v r. 1868 byly koupeny v Olomouci dva nové zvony. Jako protiúčet byly dány dva „zvony puklé“. (O velikosti nových zvonů zmínka není.) Za farářování P. Miksche zaplatil patron kostela baron Josef von Eichhoff z Rokytnice hlavní oltářní obraz dovezený z Vídně, znázorňující patrocinium kostela a celé farnosti – nanebevzetí Panny Marie. Farní obročí za faráře Miksche zahrnovalo 120 měřic a ¼ měřičky polí (z toho 12 měřic a 13 ¼ měřičky katastru Rokytnice) [1 měřice=1918m² ,t.j. 23,06ha]. Do r. 1850 odváděný desátek byl nahrazen odškodňovací roční rentou ve výši 456 zlatých konvenční měny. Výnos pozemků spolu s rentou sloužily k obživě faráře a kaplana. Farář a zároveň děkan přerovský P. Miksch zemřel náhle v Kokorách 25. listopadu 1878 a je pohřben na kokorském hřbitově.

Do kokorského kostela, kolem kapličky sv. Marka, chodili a chodí věřící ze Žeravic. Foto současného stavu R. J.

Dne 30. srpna 1878 přichází z Rokytnice do Kokor nový farář (53 letý) *P. Daniel Dominik Dajč (Deutsch)*, rodák z Moravské Huzové. Během 30let strávených v Kokorách – až do své smrti 19. 3. 1909 – se nesmazatelně zapsal do života farnosti i obce. Svou pílí i životní moudrostí pomohl mnoha svým současníkům i budoucím generacím. Stavebně zvelebil kostel i faru. Protože v původní přízemní sakristii na severní straně kostela bylo příliš vlhko, a bohoslužebná roucha se musela neustále přenášet na faru, aby v sakristii neplesnivěla, nechal P. Dajč postavit na jižní straně kostela novou jednopatrovou sakristii. V jejím 1. patře byla později zřízena oratoř pro sestry dominikánky. Původně venkovní okno kněžiště na jižní straně bylo přizpůsobeno přístavbě nové sakristie a stalo se po zkrácení oknem vnitřním, kterým sestry sledovaly z oratoře mše svaté. P. Dajč prodloužil původně půlkruhové okenní otvory v lodi kostela směrem dolů a osadil je novými okny zasklenými do železných rámců. Také zkrátil kůr, aby získal do kostela více světla. Nechal kolem hřbitova postavit zeď (základní kámen nese letopočet 1885). Opravil schodiště ze hřbitova do kostela a po stranách hlavního vchodu nechal postavit sochy sv. Václava a Ludmily. V západním průčelí kostela dal zmenšit okno a do vzniklé niky umístit (r. 1866) sochu sv. Josefa. Všechny tyto tři sochy financovali dárci na farářův podnět. Před kostelem (nad schodištěm na hřbitov) nechal postavit r. 1883 tzv. kostelní kříž. V r. 1887 pořídil věžní hodiny. V r. 1895 byl do malé věžičky přelit 20 librový zvonek. V r. 1896 byla dvě z původně průhledných oken (nad bočními oltáři) nahrazena barevnými vitrážemi znázorňujícími vlevo Ježíše Krista a vpravo Pannu Marii. V r. 1897 dal zrekonstruovat zásadním způsobem zchátralou věž a na její vrchol umístit cyrilometodějský dvojité kříž. Iniciovat postavení křížů a soch v okolí Kokor [viz. *dále*]. Nechal vyrovnat jak výškově, tak půdorysně členitý hřbitov, zasypat doly s trvalými tůněmi, vyrovnat řady hrobů a dal postavit hřbitovní zdi. Dal protierozně upravit farní zahradu a zásadním způsobem přestavěl budovu fary do jednopatrové podoby. V r. 1903 byla provedena generální oprava hlavního oltáře. V r. 1905 nově zastřešeno schodiště na hřbitov, v r. 1906 byly dole pod ním po obou stranách postaveny sochy Božského srdce Páně a Panny Marie. Téhož roku – 1906 odchází P. Dajč jako 80 letý do důchodu, který trávil v Kokorách na „malé faře“ (která stávala mezi klášterem a schodištěm na hřbitov). Největším a zároveň nejzáslušnějším dílem P. Dajče je zbudování kláštera sester dominikánek se zimní školou pro venkovská děvčata, do kterého on sám vložil všechny své celoživotní úspory. O tomto jeho díle je podrobněji pojednáno na jiném místě této knihy. P. Dajč zemřel v Kokorách jako farář na odpočinku na „malé faře“ dne 19. 3. 1909 ve věku 83 let. Byl pohřben do hrobky, kterou si nechal za života zbudovat u paty hlavního hřbitovního kříže, který na své náklady postavil. [V den 105. výročí své smrti (19. 3. 2014) byl po exhumaci a uložení do dvojí rakve - vnitřní dřevěné a venkovní z nerez oceli - znovu pohřben do téže, ale zrenovované hrobky.] Za farářování P. Dajče byla kaple sv. Františka Xaverského 12. září 1884 protokolárně připsána obci. V r. 1892 se z kokorské farnosti vyřadil Majetín. Do kokorské farnosti už od tohoto roku náleží z někdejších 12 obcí jen Kokory, Žeravice, Luková, Čelechovice, Lhotka a část Nelešovic [Seřazeno podle počtu obyvatel].

Obnovený pomník Geislerových u vstupu na hřbitov Foto KN

V době Dajčova farářování byl v Kokorách řídícím učitelem na místní škole a ředitelem zdejšího kúru Antonín Geisler (*14. 1. 1821 Přemyslovice, †17. 6. 1893 Kokory). V Kokorách působil od svého příchodu z Laškova v r. 1855 až do své smrti a je pochovaný na zdejším hřbitově naproti jižní sakristii. [Viz o pomníku Geislerů níže – r. 2009] Jeho syn Jindřich Geisler se později stal generálním vikářem olomoucké arcidiecéze. Antonín Geisler byl zbožný, vzdělaný a vlastenecky založený muž. Sestavil ze svých žáků až 20 členný symfonický orchestr, který spolu s kostelním sborem přispíval k větší kráse bohoslužeb, ale působil i při světských akcích jak ve farnosti, tak v širokém okolí. Psal a upravoval drobné skladby. Z jeho odkazu dodnes máme Geislerovy kokorské koledy (poprvé vydané tiskem 1864), které se rok co rok hrají o vánocích v našem kostele. Kůr kostela Foto KN

Farář a nadučitel byli podobného založení, což oba muže nejen sblížovalo, ale stalo se v letech 1878-1893, tedy plných 15 let, kdy oba v Kokorách působili, katalyzátorem mnoha akcí ve prospěch kokorské farnosti i širokého okolí, jak po stránce duchovní, tak kulturně-vzdělávací. J. R. Pozn. redakce: další pokračování stati o farnosti v další časové linii a návaznosti je pro čtenáře KN již připraveno.

VELIKONOCE 2015 V KOKORSKÉM KOSTELE

V letošním roce případnou církevní velikonoční svátky na první dubnový týden. V kokorském kostele Nanebevzetí Panny Marie jsou **velikonoční obřady** připravovány v následujících termínech a časech:

Zelený čtvrtek : 17,00 hod.
 Velký pátek : 19,00 hod.
 Bílá sobota : 20,00 hod.

Božihodová neděle - Zmrtvýchvstání Páně :
 mše 9,00 hod.
 Velikonoční pondělí mše 9,00 hod

KNIHA O KOKORÁCH

Čtenáři Kokorských novin mohli, takřka v přímém přenosu, sledovat jak publikace s názvem „**Kniha o naší obci Kokory**“ během roku 2014 vzniká a opravdu to nebylo jednoduché. Posun termínů dokončení jsme už vyjádřili: „do prázdnin, do hodů, do voleb a nakonec **do Vánoc**.“ Také původně objednaný rozsah knihy se zvětšil z 84 na 144 stran, při dodržení proporce „text a obrázky zhruba ve stejném rozsahu“, takže téměř 120 stran původního textu bylo nutno zeštíhlit a také získat souhlas zastupitelstva s dodatkem smlouvy a s přiměřeným nárůstem nákladů.

Dnes jsou všechna jednání, opakované korektury, doplňování obrázků a leteckých fotografií už za námi a knížka si úspěšně razí cestu mezi čtenáři nejen z Kokor a okolí, ale často i „daleko ze světa“.

Něco však ještě předcházelo. Aby se dítě mohlo úspěšně vydat do světa, bylo nutno je pokřtít. Dodržuje se to, mimo klasické křtiny, také u hudebních nosičů, ale zejména u knih a ta naše o Kokorách nebyla výjimkou.

V nedělním odpoledni 14. 12. 2014 se shromáždil ve školní jídelně (bezbariérový přístup bez schodů), ke křtu první ucelené publikace o naší obci, opravdu až nečekaně značný počet zastupitelů a ostatních občanů a to nejen z Kokor. Vlastní křest šampaňským Bohemia provedli dřívější i současná starostka obce paní Hana Zittová a za odstupující zastupitelstvo místostarosta pan František Koutný.

Krátkými částmi textu přiblížili knihu přítomným starostka, kronikář a ředitelka školy. Ale to už začal neformální prodej knihy (i s některými podpisy) a obecní pokladna Ing. Lichnovské se začala utěšeně plnit, aby se alespoň část nemalých vynaložených prostředků obci vrátila.

Nejdůležitější ovšem byla skutečnost, že o publikaci byl od začátku opravdový zájem a mnohdy posloužila jako vhodný vánoční či novoroční dárek, a že prodej úspěšně pokračoval i v průběhu ledna a února. Autorskému kolektivu se dostalo uznání i kritiky, kterou se budeme ještě zabývat. Zdá se, že právě Kokorské noviny by se mohly stát platformou pro vyjádření zážitků a názoru čtenářů, tak, aby tato první větší publikace o Kokorách zůstala živá po delší časové období a

aby nezůstala jedinou. Vzpomínkové a vzdělávací poslání knihy by k tomu mohlo napomoci.

Čtenáři opakovaně vyjádřili (i písemně a elektronickou poštou) uznání autorskému kolektivu v čele se starostkou a kronikářem obce, jednotlivým přispívajícím i autorům fotografií a všem, kteří se na tomto vydavatelském počínu jakkoliv podíleli. Ti všichni si toho určitě váží, za pochvalu i kritiku děkují, a jsou rádi, že „**dobrá věc se podařila**“.

Přidejte se k těm, kteří také knihu doporučují těm známým a příbuzným, které historie i současnost naší obce v krásném barevném provedení zajímá a potěší. A pokud jste tak již učinili, děkujeme a věříme, že najdete ještě další zájemce.

KŠ

SLABŠÍ MÍSTA NAŠÍ KNIHY

Poslední měsíce před vtištěním knihy byly pro část kokorských zpracovatelů textů i fotografií velmi náročné. Bylo jasné, že času je málo, ale termín byl daný a tentokrát nepřekročitelný. K některým otevřeným problémům jsme se vyjádřili už v samotném textu, pro hlubší zamyšlení nad obsahem, fotografiemi i formou však nastal čas až po samotném vydání a křtu knihy, tedy o Vánocích 2014 a pak v lednu a únoru 2015. Přínosem byly i dobře míněné připomínky čtenářů a také jednání redakční rady Kokorských novin.

Kronikáři obce i ostatním spoluvůrcům knihy bylo jasné, že mnohé z velmi pěkných fotografií (zejména skupinové)

mohly být doplněny jmény zachycených občanů, případně i časovými údaji, které by fotografií lépe zařadily do historických souvislostí.

Ano, mohlo a mělo to být, alespoň z větší části. Musíme však konstatovat, že to byl za daných časových, finančních a pracovních podmínek velmi náročný kus mravenčí práce a pro ty, kteří na knize v závěru přímo pracovali, úkol nad jejich síly a možnosti. Snad v tomto směru něco málo napravíme pomocí našich Kokorských novin. Zároveň se omlouváme čtenářům za některé drobné věcné chyby, za záměnu křestních jmen (např. na straně 109), na drobné nepřesnosti z družstva a za skutečnost, že se část darovaných fotografií už do publikace, s pevně stanoveným počtem stran, nakonec nevešla.

Pro ty, kteří položí vedle sebe Kokorské noviny a Knihu o naší obci Kokory, bude porovnání a doplnění snadné. Tak tedy na zkoušku alespoň jeden jednoduchý příklad. Na začátku 70. let XX. století se kolem populárního Františka Veselského semkl výbor tehdy „Tělovýchovné jednoty SOKOL KOKORY v rámci členství jednoty v ČSTV. Na straně 70 knihy o Kokorách můžeme členy tohoto výboru poměrně snadno identifikovat. V zadní řadě stojí zleva: František Zaoral, Ladislav Jemelka, Josef Zapletal, Josef Nakládal, **Bohumil Habáň** a Čestmír Horák. V přední řadě poznáváme **Jiřínu Neužilovou Hasovou**, Františka Zemana, **Marii Veselskou**, Marii Habáňovou, Františka Veselského, **Drahomíru Šiškovou Lörinczovou** a Františka Dohnalíka st.. Hned na další straně knihy (71) najdeme výbor největšího oddílu Sokola – oddílu národní házené, pod vedením předsedy Miroslava Bubeníka, také ze sedmdesátých let. V zadní řadě (zleva) stojí: **Radomír Veselský**, **Ing. Alois Košťálek**, Radomír Pavlík, **Oldřich Horák**, **Zdeněk Horák**, **Karel Bluma st.**, **Bohumil Děrda**. Sedící zleva: Rostislav Kopečný, **MUDr. Leopold Antal**, **František Matuška ml.**, Miroslav Bubeník, Metoděj Veselský, Věkoslav Vavřík a Jiří Veselý.

Snadnost a úplnost identifikace je dána tím, že pro pracovníky redakce KN jsou lidé na uvedených fotografiích dlouhodobě známí. (dosud žijící jsou vytištěni tučně) Na dalších fotografiích poznáváme už jen většinu aktérů a na dalších jen některé osoby. Na fotografii hasičského sboru a hudby před statkem Veselských (str. 83 knihy) z roku 1913, jsme už nemohli identifikovat žádného hasiče ani muzikanta, přestože se brněnskému vydavateli podařilo starou fotografii nádherně vyčistit a upravit. Redakce KN je připravena na přání a za pomoci našich čtenářů doplnit, pokud to dokážeme, jména také u některých dalších fotografií. Čekáme na vaše ohlasy.

Upozorňujeme ještě jednou čtenáře, že KN uveřejňují na pokračování některé původní obsáhlejší příspěvky do naší knihy, které byly z proporcionalních a rozsahových důvodů kráceny. Sledujte pozorně i další čísla KN.

POUČENÍ Z HISTORIE. – CO OBEC POTŘEBUJE

Při shromažďování podkladů pro zpracování historie obce, zejména v posledních 150 letech se opakovaně, třebaže s různou intenzitou, objevují skutečnosti, které obci evidentně prospívají, které ke svému rozvoji potřebovala a snad i potřebuje dodnes, i takové, které obci škodí. Pokusíme se některé z nich připomenout.

Jedním z nevýraznějších faktorů rozvoje obce je skutečnost, že železniční trať Přerov Olomouc obchází katastr obce Kokory velkým obloukem. Byla to tehdy před mnoha léty smutná a bolavá historie a vedla k prudkému rozvoji sousedních obcí, zejména Brodku u Přerova, jednoznačně na

úkor naší obce. Výstavba dnešní silnice I/55, ve válečných a poválečných letech, částečně tento nedostatek dopravního spojení zmírnila. Dnes je silnice, protínající obec, do jisté míry pro obec přínosem, na druhé straně mimořádně silný automobilový provoz ohrožuje zdraví, ale i samotné životy občanů. Jak se v budoucnu projeví provedení očekávaného obchvatu a jak ovlivní život v Kokorách, si dnes nedovedeme úplně přesně představit.

Výborné dopravní spojení do Přerova a Olomouce (o víkendů je to o něco horší) nakonec zařazuje Kokory mezi atraktivní sídelní lokality. V obci máme vcelku dobrou základní infrastrukturu, obchody, pohostinství. Základní škola je úplná s pěknou školou mateřskou a žáci jsou dobře vedeni. O zrušení pošty se, doufám, neuvažuje, citlivé je ovšem omezování některých služeb. Část sociálních služeb zabezpečuje Centrum Dominika. Na velmi dobré úrovni je spolkový život obce, rezervy jsou v kulturní oblasti.

Dnes základním požadavkem, který i do budoucna bude ovlivňovat život obce je potřeba zvětšení počtu obyvatel, asi převážně v souvislosti s novou výstavbou a modernizací stávajícího bytového fondu. To by mělo přinést větší počet dětí do školy a určitě překonání důsledků nepříznivého demografického vývoje, ale také pro sporty, spolky, obchody, kulturu a další akce. Víme, že v rodinách je méně dětí, obytné domy jsou prázdnější než v minulosti, chybí část dětí ze Žeravic, základní a speciální školy v Přerově navštěvují i někteří žáci, kteří by jinak chodili do školy v Kokorách, kde jsou pro vzdělávání a výchovu velmi dobré podmínky. Ale to je také v rukou rodičů a jejich vztahu k obci.

Dobré podmínky jsou v obci i pro zdravotní péči. Zdravotní středisko je pěkné, renovované. Je ovšem v zájmu všech, aby náš zdravotní obvod byl stabilizovaný s optimálním počtem v Kokorách přihlášených pojištěnců, tak aby byl atraktivní pro praktického (případně i závodního) lékaře, který by navíc mohl nabídnout i další služby, které by např. omezily další cestování zejména starších občanů do Přerova, Olomouce, či Brodku a vytvořily určité nadstandardní prostředí.

To samozřejmě platí i pro další ordinace - stomatologickou pediatriickou i gynekologickou.

Věříme, jako patrioti a občané, že zastupitelstvo a vedení obce se nad výhledem do budoucna zamýšlejí i v širších souvislostech, jak to ostatně slibují a ukládají volební programy prakticky všech místních volebních seskupení. Bez širšího zapojení občanů do všech stránek našeho společného života, bez nezbytného lokálního patriotismu a výrazné podpory pro zastupitele i vedení obce ze strany angažovaných aktivních občanů, to ovšem jen tak nepůjde. Je to na nás. Kš

NAŠÍ CESTOVATELÉ

Naše věrná dopisovatelka, slečna Zuzana Habáňová, už provedla naše čtenáře svým poutavým vyprávěním přitažlivými destinacemi Indie, Srí Lanky, Kurdistanu, Turecka, Iránu, tedy vesměs východními kraji. Tentokrát nás společně zve na tradiční putování na nejzápadnější španělský okraj Evropy, ale hlavně na pěší pouť po slavné Svatojakubské cestě. Tentokrát měla jako průvodce a ochránce svého otce - kokorského občana Jiřího Habáňe, který po uzavření podnikatelských aktivit, se mohl s dcerou na cestu vydat.

Na mapce vidíte, že si vybrali jednu z kratších variant poutní cesty z portugalského Porta do španělského Santiago de Compostela. Ale to už vám Zuzana vypoví sama:

Na mapce je zhruba 300 kilometrová poutní trasa z Porta do Santiaga de Compostela i „na konec světa“ označena.

PĚŠKY DO SANTIAGA DE COMPOSTELA

Zdá se Vám to jako šilenost? Sbalit si do krosny pár kousků oblečení, nezbytných věcí, spacák a vydat se pěšky stovky kilometrů za dobrodružstvím? Pokud ano, věřte, že přesně tohle v roce 2014 podniklo více než 200 000 lidí z celého světa. O co přesně jde? **Svatojakubská cesta, španělsky Camino de Santiago, je název poutních cest ke hrobu svatého Jakuba Staršího do katedrály v Santiagu de Compostela ve španělské Galicii.** Pouť by prý měla začínat v místě bydliště, na což dnes ovšem má čas málokdo. **Zájem o ni vzrostl po roce 1989, kdy ji uskutečnil papež Jan Pavel II. Od roku 1993 je Svatojakubská cesta zapsána na seznam světového dědictví UNESCO.**

Jestliže ji v roce 1970 absolvovalo pouhých 68 lidí, v roce 2013 jejich počet vzrostl na než 215 800. V minulosti ji poutníci vykonávali především z důvodů náboženských, byla výrazem, zbožností, pokáním, prostředkem k očistění. Dnes ji lidé mimo náboženské důvody vnímají jako zajímavou turistickou trasu s krásnou krajinou a přírodou, plnou obdivuhodných románských staveb. Někdo touží po odpočinku od stresu v zaměstnání a rychlého životního stylu, jiný po sebepoznání a snaze najít novou cestu v životě. Další po setkání s temperamentními jihoevropskými národy a poutníky z celého světa. Na cestu za svatým Jakubem jsem se vydala v září 2014 se svým tátou. A co nás k tomu vedlo? Touha toulat se pěšky krajinou jižní Evropy, přes hory, vinice, malými kouzelnými vesničkami, potkávat a bavit se s podobně smýšlejícími lidmi.

Pokud chcete získat certifikát o absolvování cesty, tzv. compostelu, musíte minimálně 100 km ujit pěšky či 200 km ujet na kole. Za jak dlouho nehraje roli. Vybrat správnou trasu byl úkol nelehký. Francouzskou, začínající v Pyrenejích? Španělskou, zahrnující různé části této rozmanité země? Obě v celé své délce měří až 1000 km. Jsou velmi populární, proto také dost přeplněné. V určitém místě se na sebe napojují, závěrečných 100 km do Santiaga se pak často změně v stresující závod a boj o lůžko. Poutník může začít svou cestu kdekoliv, záleží jen na jeho časových a fyzických možnostech. Naše volba padla na tu nejméně frekventovanou, ale o to více

exotickou Portugalskou cestu, procházející portugalským krajem Minho (čti Miño) a španělskou Galicií.

Z Prahy přilétáme do severoportugalského města Porto, odkud většina lidí začíná svou pouť. Do Santiaga je to zhruba 250 km, které se dají hravě zvládnout během dvou týdnů. V infocentru u majestátné katedrály obdržíme mapy, důležité informace o cestě a ubytování a hlavně první razítko do poutnického průkazu tzv. credencialu (čti kredenciál). Razítka získaná během cesty v kostelech, ubytovnách či restauracích potvrzují, že jsme cestu skutečně absolvovali, v Santiagu si můžeme nechat vystavit osvědčení o vykonání pouti a po cestě dostáváme slevy na ubytování a jídlo v zařízeních pro poutníky. Procházíme se úzkými křivolakými uličkami starobylého Porta, okolní domy jsou obloženy typickými modro-bílými kachlíky azulejos: V kavárně na břehu řeky Douro si vychutnáváme sklenku světoznámého portského vína a sprádáme plány na další den.

Příměstským vlakem odjíždíme z chaosu města do vesnice Vilar do Pinheiro. Chvilí zmateně hledáme, kudy se vydat. Místní chlapík nás nasměruje do postranní uličky. Vidíme první žluté šipky, značky Svatojakubské cesty, které jsou k našemu údivu téměř každých 100 metrů. Dnes jsou všechny trasy, zejména ve Španělsku a Francii, skvěle značeny a vybaveny (ubytovny, restaurace, informační kanceláře), ztratit se je téměř nemožné. Míjí nás tři mladí lidé a vesele volají: „Ola, bom camino“ (čti kamino) – „ahoj, šťastnou cestu“. Nejistě odpovídáme. Ještě netušíme, že tento pozdrav nás bude doprovázet celé putování, zdraví se takto bez výjimky všichni poutníci. Jdeme po nepříliš frekventované silnici mezi městečky, později mezi vinicemi a kukuřičnými poli. Cesty i valy chránící vinice jsou vydlážděny kameny, což krajíně dodává zvláštního půvabu. Cedule ukazují na blízké alberque (čti alberk) – ubytovnu pro poutníky. Nečekejte však žádný luxus, ložnice jsou pro 10 a více osob, k dispozici je ale většinou plně vybavená kuchyňka, z našich zkušeností vždy čisté sociální zařízení, prádelna. Prosté ubikace pro poutníky na jedno přespání, ne k dlouhodobému užívání. Někdy je zde opravdu veselo. Když se večer sejde správná parta lidí různých národností nad sklenkou místního vína, můžete se i přiučit různým jazykům. Musí se ovšem dodržovat určitý řád a většinou ve 22 hodin je večerka. Mnoho poutníků opouští alberque i ve 4 hod ráno. Cena se pohybuje mezi 5-15 euro za lůžko. Někdy bývá nocleh dokonce jen za dobrovolný poplatek, většinou v kostelech na Francouzské cestě. Přecházíme krásný kamenný románský most, touláme se roztomilými vesničkami v kopcích. Máme za sebou 22 km, neodhadli jsme však situaci a slunce začíná zapadat. V Portugalsku je časový posun oproti středoevropskému času +1 hodina. V 19 hod je již tma. Jsme unavení, nervózní a ubytování široko daleko žádné. Nakonec nás místní vesničan posílá do jediného penzionu v okolí. Je zde zbytečně luxusní, cena, 7x vyšší než v jiných ubytovnách, ale nemáme na výběr. Jsme pro příště poučení.

Po skvělé snídani vyrážíme dál. Dnes musíme dojít do městečka Barcelos, vyhlášeného svými farmářskými trhy. Pro nás je důležité, že jsou zde dvě poutnické ubytovny. Kukuřičná políčka a vinice s malými usedlostmi střídají eukalyptové háje. Ohromné stromy dávají o sobě vědět na dálku svou omamnou vůní. Zdraví nás asi 70 letý poutník. Lékárník z Austrálie absolvoval již několik cest do Santiaga. Francouzskou, 790 km dlouhou, ušel za 5 týdnů. Prý zhubl 8 kg. Po čase se rozdělíme, abychom se opět potkali. Několikrát se zdravíme s dvěma asi 50 letými Holanďankami, které se zastavují na kávičku v každém baru podél cesty.

S Australanem se znají, spali na stejné ubytovně. Sluníčko svítí a příjemně hřeje, cesta nám rychle ubíhá. Těsně před Barcelos litujeme pajdajícího Asiata, nohy má pokryty krvavými puchýři.

V ubytovně je ložnice s 20 lůžky. Foto archiv autorky
Vítají nás dvě poutnice z Brazílie. Jedna se chlubí historkou, když její syn podnikl pouť do Santiaga, seznámil se s dívkou z Česka. Vzali se a dnes spolu žijí v České Lípě. Seznamujeme se s mladým německým párem Miriam a Petrem. Po čase sem přichází i pajdající Asiat v doprovodu Holanďana, který neustále mluví a mluví. Navečer ještě dorazí tři vysmáté Brazilky z Rio de Janeiro v čele s charismatickou Carmen. V kuchyňce si mladičká Portugalec, který nás zdraví „ahoj“, vaří večeři. Snažíme se v prádelně oprat oblečení, jak jinak než na moderní kovové valše. Vyrážíme s tátou na večeři. Barcelos je krásné historické městečko, kterému vévodí kamenný hrad a starobylý románský most. V jižní Evropě se večeře podává až po 20 hod, je těžké najít restauraci, kde nás obslouží dříve. Nakonec se spokojíme jen s polévkou. Poprvé ochutnáváme tzv. zelené víno – vino verde. Jemně perlivé, osvěžující bílé víno, kupodivu velmi levné. V noci se strhne velká bouřka, která ráno neustává.

Většina poutníků opustila ubytovnu brzy ráno. Připravujeme obložené bagety na snídani a cestu. Přátelský pár z daleké Malajsie nám radí s dalším ubytováním. Mají knižního průvodce, který bohužel pro Portugalskou trasu v češtině neexistuje. Oblékáme pláštěnky a vyrážíme do prudkého deště. Během chvíle máme vše zcela promočené, boty, krosnu, i věci uvnitř. Ale my to nevzdáváme. Ostatní také ne. Lesní a polní cesty se mění v bahnitě řeky, těžko hledáme kudy je obejít. Šedivá obloha nevěští nic dobrého, okolní krásná krajina je skryta naším očím v mlze. Zcela promoklí a špinaví

přicházíme po 20 km do haciendy Casa de Río (v překladu Dům u řeky), kde máme rezervovaný pokoj.

Foto Jiří Habáň, archiv autorky

500 let staré kamenné stavení, které jedna rodina přetvořila na fantastický penzion. „Ahoj“, zdraví nás známý hlas. Mladý Portugalec z předešlé noci. Student ekonomie pochází z Porta. Pár českých výrazů se naučil na brigádě v Praze. Na pouť se prý vydal proto, aby poznal sám sebe. Jsme jen pár kilometrů od pobřeží, den tedy zakončíme v rybářské restauraci. Za pár euro si dopřáváme čerstvého lososa a plody moře. **Skvělé bílé víno verde nesmí chybět, jsme přece v Portugalsku.**

Ráno nás budí sluníčko, a tak rychle vyrážíme. Sice nás skropí pár krátkých přeháněk, ale modrá obloha slibuje krásné počasí. Krajina je sytě zelená, plná kukuřičných polí a vinic. Mezi keřky vinné révy náhle vykoukne známá tvář. Chlapík z Malajsie, radící nám s ubytováním v Barcelos. Za chvíli sedíme v malé skryté usedlosti, ve společnosti Malajců, několika Evropanů a temperamentní majitelky. Popijíme domácí víno a všichni nás přemlouvají, ať zde zůstaneme a přespíme. Lákavá nabídka. Máme však před sebou ještě kus cesty. Ač neradi, opouštíme tuto veselou společnost a pokračujeme dál. Krajina zdrsní, lesy střídají údolí lemovaná vysokými kopci.

Kolem cesty rostou stromy s velkým ostnatými plody, jedlými kaštaný.

Míjíme spousty turistů, zejména z Německa a Itálie. Dříve se typický poutník poznal podle velkého širáku a dřevěné hole s mušlí, která symbolizuje Svatojakubskou cestu. Dnes podle velké krosny, pohodlných bot a trekingových holí. Všichni se navzájem zdravíme „ola“ a „bom camino“. Náhle na nás kdosi promluví česky. Vladce je 30 let, pochází z Podkrkonoší a je jedinou Českou, kterou jsme na této cestě potkali. Putuje sama, nic nenamítáme, když se k nám připojí. Odpoledne vcházíme do pohádkové platanové aleje. Větve ohromných

hladkých stromů vytvořily nad našimi hlavami úžasný přírodní tunel. Zdravíme se poutníkem z Japonska. Tichý, klidný, vyrovnaný člověk, ke kterému okamžitě cítíme velkou úctu. Odhaduji, že je mu více než 80 let. Svou pouť započal v Lisabonu, do Santiaga to má tedy 500 km. Z.H.
Redakce se za sebe i čtenáře těší na pokračování v dubnu.

PLESOVÁ SEZÓNA

Bohatá plesová sezóna proběhla letos v krátkém časovém úseku, ale zato, co týden, to ples. Máme tak za sebou hasičský ples s populární kapelou Black and watt s pikantním předtančením, bohatým občerstvením a pěkným sálem. Farní ples byl decentní, se dvěma kapelami a přátelskou atmosférou. Sportovní ples s bohatou tombolou a přízní mladých. „Sokolský maškarní ples a Dětský karneval a určitě velkolepý myslivecký ples přesahující svou návštěvou i atmosférou daleko hranice Kokora a okolí.

My v Sokole jsme se letos rozhodli obnovit tradici maškarních bálů – a udělali jsme dobře. Přišlo něco k padesáti maskám, vtípných nápaditých, schopných bavit sebe i ostatní. Na zahájení vystoupily „naše kočky“ z tančáku a po nich zumbistky jako „veselé jeptišky“. V rejci masek dále bodovali priimoňové, hipies, uvedené jeptišky se zpovědníkem, kočka Šklíba a jiné zvířectvo, mušketýr a krásky, zloduch, kavalír a tanečnice z Hawaie. atd. S lepší propagací se dá v příští sezóně očekávat plný sál. I tak bylo veselo, jak to charakteru maškarního plesu odpovídá.

V neděli plesání pokračovalo. Oddíl národní házené se připravil na plný sál malých plesovníků výborně. Zejména Cézar a Kleopatra (P. Uvíra a L. Škobrtalová) připravili dětem odpoledne plně zábavy. V úvodu vystoupily naše tanečnice podle věkových stupínků – „Prťata“, „Růžová poupata a „Kočky“ a všechny ukázaly, že umí. Pak už převzali žezlo Kleopatra s Cézarem a vedli zábavu s dětmi až do podvečera. - děti tancovaly, cvičily, kreslily, předváděly své masky i temperament, soutěžily a vyhrávaly – zkrátka „dobrá věc se podařila“.

Děkujeme všem účastníkům plesové sezóny za podporu všech spolků, organizujících pěkné kokorské plesy, za dary do vyhlášených tombol a dalších slosování, ale hlavně za účast, za aktivní, veselý, ale důstojný nástup do nového roku. Jsme společně velmi rádi, že se naše obec může i takto prezentovat na velmi slušné společenské a kulturní úrovni. Dr. Lő

Plný sál rodičů a veselých masek. Fota L.L.

Proměnlivé počasí a nastupující chřipková epidemie, přece jen trochu ovlivnily návštěvnost. Věříme, že příští rok, třeba už v zateplené a rekonstruované sokolovně, bude opět návštěvníků více.

Ještě jednou Tříkrálová sbírka

Archiv DJ

TIPOVACÍ SOTĚŽ

Soutěž o počtu nákladních a osobních vozidel projíždějících obcí Kokory

- Firma Telekomunikace Martin Pavlík vyhláší ve spolupráci s Obecním úřadem Kokory **soutěž o tipování v co nejpřesnějším počtu projíždějících nákladních a osobních vozidel obcí Kokory**. Občané mají možnost tentokrát tipovat:
- 1/ kolik projede obcí celkově aut za 24 hodin,
  - 2/ z které strany projede více aut za 24 hodin - jestli od Přerova, nebo více od Olomouce
  - 3/ v kterou celou hodinu projede nejvíce aut
  - 4/ v kterou celou hodinu projede nejméně aut

Soutěže se může zúčastnit každý občan Kokora bez rozdílu věku a pohlaví. Každý může vyplnit svůj typ na tipovacím listku, kde uvede své jméno, příjmení, adresu, věk, telefon a

svůj tip 4 odpovědí na otázku. Máte možnost přijít na obecní úřad, do potravin CBA (u OÚ), do prodejny masa ZD Kokory, trafiky Ing. Vinklárkové a tam vyplnit svůj tip a odevzdat ho tam. Všechna tipování budou sečtena a nejpřesnější výsledky budou odměněny **věcnými cenami, jako jsou domácí prasátko z kokorských jatek, hodnotný balíček obecního úřadu a další ceny od sponzorů.** Přesné měření proběhne jednoho nejmenovaného dne v druhé polovině měsíce dubna. **Prosíme tedy o odevzdání vašich typů nejpozději do začátku dubna, přesněji do 10. 4. 2015.** Jeden občan Kokor může mít vyplněn jeden tipovací lístek. Jakékoliv dotazy vám zodpoví na obecním úřadě telefon 581 746 253 nebo 724 129 039. Věříme, že se tipovací soutěže zúčastní co největší počet občanů Kokor. Myslíme si, že budou všichni občané velmi překvapeni, jaká je skutečnost v počtu projíždějících vozidel naší obcí. Výhercům již teď blahopřejeme.

Pavlík Martin

Taková situace (prázdná silnice) při průzkumu určitě nenastane. Zima 2015.

Foto redakce KN

HOUBAŘSKÝ ROK 2014

Nad nejnovější tisícistránkovou, překrásně vypravenou houbařskou knihou jsme se s paní Jindřiškou Slivkovou dohodli, že dodá pro naše noviny tradičně článek o houbách. Tady je.

Rok 2014 jsme už nechali za sebou a tak můžeme v klidu rekapitulovat. Opravdu to bylo z houbařského pohledu jako na houpačce. Poměrně brzy začala růst čirůvky májovky, první jsme našli už 11. 4. Během dubna se přidala závojenky podtrnky, sírovce a smrže. Hned na začátku května se objevily pečárky (žampiony). Přidaly se i prašivky, ale i nejedlé a jedovaté helmovky, polničky, kropenatce a čepičatky.

Hned 1. června jsme měli dobrý „úlovek“ - hříby koloděje. Od poloviny června přišlo úplné sucho a hříby přestaly růst. Až v polovině července trochu zapršelo a tak jsme hned našli kozáky topolové a klouzky sličné. O týden později už vydal Chlum hřib kovář, hříby plstnaté a žlutomasé i holubinky mandlové a nazelenalé. A přidávaly se další houby – klouzky zrnité, křemenáče osikové, muchomůrky – růžovky, hříby smrkové, kozáky topolové, pečárky ovčí a špičky travní, pýchavky obecné.

Ke konci srpna se objevovaly první bedle vysoké a bedle červenající. Druhá polovina srpna byla ve znamení jedlých hub, Samozřejmě i těch nejedlých a jedovatých, jako muchomůrky tygrované, muchomůrky červené, i různé závojenky, strmělky a pavučince. Také čechratky podvinuté a

černoňuťaté. Vyrůstlo také mnoho pečárek a mezi nimi jedovatá pečárka zápašná.

Na staré cestě na Čelechovice vyrůstlo hodně muchomůrek šiškovitých, nově i muchomůrky ježatohlavé, chřapáče kadeřavé, hříby koloděje, pestřece obecné, čirůvky šedožemlové a černošupinaté.

Od poloviny října se objevovaly první podzimní houby – čirůvky fialové, špinavé a dvoubarvé. Našli jsme i nejedlé ucháče čepcovité. (O těch jsme již v KN psali), které mají velmi zvláštní tvary. V té době jsme také nacházeli strmělky mlžanky, václavky, tmavobělky obecné i lakovky amethystové.

Ještě 11. listopadu jsme posbírali poslední plodnice hřibů hnědých. Od poloviny listopadu začaly již houby zimní – hlíva ústřičná a penízovky sametonohé. Těsně před vánočními (19. 12.) jsme donesli plný košík čirůvek dvoubarvých. A ten kousek do konce roku jsme ještě posbírali na vánoční polévku penízovky sametonohé. Teď už nám nezbyvá nic jiného než čekat, čím nás v roce 2015 naše štědrá příroda obdaří. A ještě opakující se, ale nutná připomínka. Sbírejte jen to, co znáte. Ucháč čepcovitý, vzácný kokorský úlovek.

Text J. S.

Foto KN

Poznámka redakce: Také v roce 2014 se nám podařilo ochutnat houbové speciality a to z více zdrojů. Při prepisu článku však i šéfredaktor nostalgicky zatoužil po „smahule“ z pevných (skoro křupavých) drobných žluťoučkých „kuřátek“, tak jak jsme je znali z mládí, V Háji jich bývalo....

CHODÍME, CHODÍME, PO HORÁCH I PO ROVINĚ

Turistický kroužek ZŠ KOKORY, vedený paní učitelkou Janou Procházkovou, vyrazil v sobotu 24. ledna do zimní přírody, tentokrát do Hostýnských vrchů (nad kterými prý drží ochrannou ruku Panna Maria Hostýnská).

Z Přerova jsme cestovali autobusem, přes Bystřici pod Hostýnem na Tesák. Z Tesáku jsme pak vyrazili už pěšky mírně zimní krajinou na Troják. Sníh skoro žádný, zmrázky, místy ledovka, přelézání lesních potůčků i propady do bláta. Zdatní mladí zimní turisté to zvládali výborně, já (v rekonvalescenci – pozn redakce) už méně. Paní učitelka připravila dětem i vědomostní část vycházky s poznáváním přírody (druhy stromů, život v zimní přírodě) i pohybové hry.

Na návrší nás zastihl silný víchř, klouzačka místo cesty, ale to už jsme docházeli na Troják. Tam už bylo dost sněhu na lyžování a jiné zimní radovánky. děti se nejdříve zahřály v útulné restauraci, pohostily se a hurá na sníh. Zpět jsme se vraceli opět autobusy – Bystřice, Přerov. Byl to pěkný zimní výšlap.

P. S. Velké poděkování si zaslouží paní učitelka Jana Procházková, která se dětské (školní) zimní turistice věnuje už řadu let. Děti poznávají krásná místa našich krajů v proměnách ročních období, učí se lásce k přírodě i péči o ni. Na výšapech si prohlubují zdatnost, vytrvalost, ale také přátelské vztahy. Za děti, za rodiče i za sebe děkuji paní učitelce za její obětavost, trpělivost a pěkný vztah k dětem.

Lö. D.

JAKÝ BYL FARNÍ PLES ?

Dne 17. Ledna 2015 se v sále sokolovny uskutečnil 6. Farní ples. Sál byl přiměřeně zaplněn lidmi, z pódia hrála osvědčená kapela Moraváci pod vedením Tomáše Landsmanna. V rámci večera předvedli ukázky tanců na filmové melodie čtyři taneční páry a to nejdříve v klasickém stylu a později ve stylu moderním. V bohaté tombole nechyběla televize, elektronika, kolo, uzennina, dorty a další hodnotné ceny. Někteří návštěvníci a rodiny vyhrávají pravidelně. Například druhou cenu v tombole, jak loni, tak i letos na plese vyhrála stejná rodina. To je zkrátka štěstí. Pro ty, kdo plánují kalendář dopředu tak si mohou poznačit, že příští Farní ples se bude konat 23. ledna 2016. Již nyní jste srdečně zváni. DJ

Farní ples Kokory 2015

Foto DJ

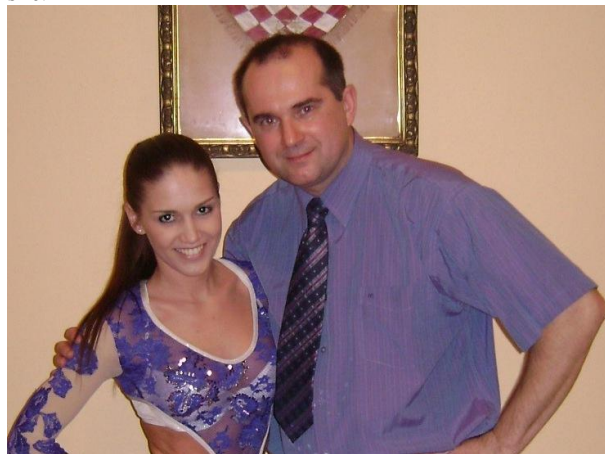
ODDÍL MALÉ KOPANÉ 1. AC KOKORÁČEK

Oddíl zahájí jarní část sezony 22. 3. od 10:30 na domácím hřišti proti FC Langsam. O dalších domácích zápasech budete informováni místním rozhlasem.

BILANCE SPORTOVNÍHO PLESU

Tento ples se musel přesunout na netradiční termín a to v pátek 23. 1. 2015. (od února rekonstrukce sokolovny). Proč ples v pátek? V říjnu nám bylo oznámeno, že se chystá velká rekonstrukce sokolovny a ples v březnu nemůže být. Museli jsme vypovědět smlouvu kapele, která v březnu měla hrát a leden už měla plný termín. Těžko se hledá dobrá kapela a to na poslední chvíli. Oslovil jsem muzikanta a výborného zpěváka, bydličního v Kokorách, pana Aleše Kratochvíla s pomocí, jestli neví o nějaké výborné kapele. Dostal jsem od Aleše tip na kapelu a začal jsem rychle vyjednávat s kapelou, jestli mají v lednu volný termín a měli volno jen 23. 1. , jinak vše obsazeno. Domluva byla rychlá a úspěšná. Ples hodnotíme jako úspěšný i když počet účastníků mohl být vyšší. Taneční vystoupení nám předvedla modelka Denisa Biskupová, která se věnuje i aerobiku a vloni na podzim se měla zúčastnit MČR aerobiku v Praze. Denisa měla velké ambice a doufala v umístění v horních příčkách, ale bohužel se zranila v tréninku

a už se nestihla dát dohromady. Na náš ples už došla v plné síle.

Modelka Denisa Biskupová (spolu s P. P.) před tanečním vystoupením.

Jako bonus na plesu ještě bylo pěvecké vystoupení Aleše Kratochvíla. Fotbalisté děkují všem za věnování věcných darů do tomboly. Poděkování patří všem dobrovolníkům i obětavé obsluze na plese a i Aleši Kratochvílovi za velmi obětavý přístup a je to jeho zásluha, že účastníci plesu byli nadšeni z kapely.

Aleš Kratochvíla jako zpěvák , tak jsme ho neznali.

Fota archiv 1 AC. Do redakce zaslal Poučenský Pavel

KOKORSKÁ HÁZENÁ

se připravuje na náročnou druholigovou sezónu a bude potřebovat vaši výraznou podporu. Každý bod v tak vyrovnané a obtížné soutěži bude dobrý. Věříme, že spolu s ostatními složkami Sokola překonají házenkáři ztížené podmínky dané stavebními pracemi jara 2015.

KOKORSKÉ NOVINY - občasník

Vydavatel: Obec Kokory, Kokory 57

IČO : CZ 00301388

Registrovány u MK ČR pod číslem E 12660

Šéfredaktor: Ing. Alois Košťálek, Kokory 118

Redakční rada: Ing. Dominik Jurečka, Drahomíra Lörinczová, Ing. Ondřej Rysán, Hana Zittová

KOKORSKÉ NOVINY XVII/1 ÚNOR 2015

HODNOCENÍ XVI. ROČNÍKU, REDAKČNÍ RADA
ÚTERÝ 27. LEDNA
TERMÍNY : PŘÍSPĚVKY DO. 14. II, EXPEDICE 28. 2.
DOPLNĚNÍ REDAKČNÍ RADY.
OBSAH KN :

ÚVODNÍK

ZASTUPITELSTVO OBCE

PLÁNOVANÉ AKCE, SLOVO STAROSTKY

Z OBECNÍHO ÚŘADU

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

VYDÁNÍ, KŘEST A PRODEJ KNIHY O KOKORÁCH

KONCERT V KOSTELE

BESEDA S DŮCHODCI

PLESOVÁ SEZÓNA

FAŠANG, JARMARK.

Z KOKORSKÉ FARNOSTI

HISTORIE FARNOSTI III. ČÁST

ZE ZÁKLADNÍ ŠKOLY

CESTOPIS ZUZANY HABÁŇOVÉ

PŘÍPRAVA NA SEZÓNU HÁZENÉ

KOKORŠTÍ HASIČI

ZATEPLENÍ SOKOLOVNY